

lært her i Landet, idet Mestrene ikke under meget forværrede Forhold vilde tage Lærlinge.

Jeg har et Par lokale Spørgsmaal at fremføre og skal først henvende mig til den højtærede Finansminister. Der har været et Forlydende fremme om, at den saakaldte Administrationskommission eller Forenklingskommission har haft under Overvejelse at henstille til Ministeriet, at man nedlægger Amtstuefilialen i Esrom, idet man nemlig havde tænkt at flytte den til Hørsholm. Nu skulde jeg intet have imod, at Hørsholm fik en saadan Institution, hvis den har Brug derfor; men jeg vil gøre opmærksom paa, at i Esrom har der været en saadan Filial i flere Menneskealdrer, idet Kommunerne Nord og Øst for Grib Skov og Esrom Sø har en meget daarlig Baneforbindelse til den virkelige Amtstue. Jeg gør ogsaa opmærksom paa, at de store Statsskovdistrikter, der findes deroppe — og der er jo ikke saa faa —, med Hensyn til Indbetaling for Effekter og Udbetaling til Tjenestemænd og Arbejdere har deres naturlige Forbindelse med denne Filial. Som lokal Mand vil jeg dernæst pege paa, at denne Amtstuefilial i Esrom gennem alle disse Tider har været til Huse i det gamle historiske Munkekloster, og nu har Postvæsenet ogsaa faaet Kontor paa dette Sted. Selvfølgelig kunde det ikke lade sig gøre at flytte Kontoret derfra og bringe Indtægt for Staten ud af disse Lokaler, det vilde være Vandalisme. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister, at han lader denne Filial blive i Esrom, saaledes som den har været hidtil. Det er mig ikke ukendt, at der har været en Deputation fra de interesserede Kommunalbestyrelser hos Ministeren angaaende denne Sag, og jeg vil gerne støtte Bestræbelserne for at bevare denne Filial, da jeg anser denne Ordning for den mest praktiske og mest økonomiske.

Jeg skal saa vende mig til Ministeren for offentlige Arbejder angaaende en Sag, som har været omtalt af de ærede Medlemmer Hr. Niels Petersen og Hr. Lange, nemlig Arbejdet ved Midtsjællands-Banen. Det vakte ikke ringe Ængstelse og Forbavselse ude i de paagældende Egne, da der i Sommer kom nogle Bladartikler frem angaaende et Interview med Ministeren, i hvilket han overfor en Repræsentant for Pressen havde udtalt, at han havde i Sinde foreløbig at indstille Arbejdet paa Strækningen fra Hvalsø til Hillerød. Ministerens Begrundelse for dette Standpunkt var Statens økonomiske Vanskeligheder og

den Ændring, der var sket i Trafikken derved, at Rutebiler og Lastbiler i høj Grad kunde besørge Trafikken paa disse Steder.

I al Almindelighed kan jeg dele Ministerens Anskuelse paa dette Punkt. Med Hensyn til mange Baneanlæg, som man har vedtaget, kan der sikkert være god Grund til at undersøge Sagen paa ny og se, om det kan blive et rentabelt Foretagende. Det er mig ikke ukendt, at der ikke er saa faa Privatbaner, som med store Udgifter for Stat, Amt og Kommuner kører med store Underskud hvert Aar, og det vilde sikkert være heldigt, om de aldrig var blevet anlagt. Men her er Forholdet det, at Staten har ofret mange Millioner paa denne Bane, at man har gennemført en Del af Anlægget, nemlig den sydlige Del, at denne Del er gaaet ind i Trafikken, og at de Egne, som er blevet særlig stifmoderligt behandlet, trænger meget haardt til Banen, nemlig Hornsherred. Der er her foretaget en hel Del Jordarbejder, og adskillige af de mindre Landkommuner har ydet ret betydelige Bidrag til Stationer og Vejforlæggelser, og saa vil man nu foreløbig standse Banen ved Hvalsø.

Paa en Forespørgsel af det ærede Medlem Hr. Niels Petersen svarede den højtærede Trafikminister forleden Dag, at de 800 000 Kr., som er opført paa Finanslovsforslaget, paatænker man at anvende til Færdiggørelse af Dæmningen over Fjorden, hvilket Arbejde antagelig vil vare et Par Aar, hvorefter man vil tage fat paa det andet Arbejde. Paa Statsregnskabet for 1923—24 er der opført en Udgift til denne Bane paa 3 852 000 Kr.; det Beløb, der foreslaas paa det foreliggende Finanslovsforslag, er altsaa kun $\frac{1}{5}$ af det, der er anvendt i 1923—24, og det er jo klart, at det kan ikke række langt. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister at søge optaget et større Beløb paa Finanslovsforslaget, saa at Arbejdet kan gennemføres med lidt større Kraft. Alle, som har haft med Arbejder at gøre, der strækker sig gennem en Række Aar, ved jo, at det betaler sig daarligt at gøre et Arbejde halvt færdigt og saa lade det ligge og forsumpe en Tid, inden man tager fat paa det igen. Det er daarlig Økonomi, det er, hvad man almindeligvis kalder at spare paa Skillingen og lade Daleren springe.

Jeg skal yderligere anføre, at under Behandlingen af Lovforslaget om denne og andre Baner i 1908 udtalte den da-